

Manuscript

Vrijdag de dertiende

Wendy de Liefde

Copyright © Wendy de Liefde

1

'FUCK! Klóótzakken!'

Ik schop hard tegen de lantaarnpaal waar ik mijn fiets gisterenavond laat tegenaan had gezet. Niet op slot, zo blijkt nu. *Ik word echt te oud voor die domibo's.* Een verlate pijnscheut trekt door mijn voet als ik gefrustreerd mijn collega Sabine app.

Ben later, leg nog uit.

Een zucht ontglipt me. *Dit is zó niet mijn dag.*

Eenmaal in de bus ga ik schuin tegenover een oudere dame zitten, met mijn rug naar de chauffeur (die op Fred Flintstone lijkt). De vrouw kijkt dromerig uit het raam terwijl ik haar stiekem van top tot teen scan. Haar grijze krullen zitten perfect in model. *Wie weet is ze wel single and ready to mingle, net als ik!* Geamuseerd trek ik mijn mondhoek omhoog. Ik kan haar eens meenemen naar Route 66. Het café had al vaak gefungeerd als hét medicijn tegen mijn minderwaardigheidscomplex. Tijdelijk dan, want de meeste mannen die ik mee naar huis had genomen, waren daarna snel weer van de aardbodem verdwenen.

Voor ik kan verdrinken in een bad vol zelfmedelijden, neemt tegenover me een niet onaantrekkelijke kale man plaats. Terwijl hij zichzelf verliest in zijn telefoon, is Inspecteur Isa weer terug. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. Zijn zware wenkbrauwen doen zijn ijsblauwe ogen oplichten en ook die volle baard misstaat hem niet. Zijn lichtroze lippen zijn slank, en de hartvormige welving aan de bovenkant maakt dat in mijn hoofd de wildste fantasieën opdoemen over wat ik met die lippen zou willen doen.

'Dames en heren!' Ik veer verschrikt op als achter me de stem van de buschauffeur klinkt. 'Bouwverkeer verspert momenteel de weg. Even geduld dus, alstublieft.'

'Lekker dan,' klinkt het voor me. Twee ijsblauwe kijkers staren me nu recht aan. *Ligt het aan mij of heeft Fred de verwarming op standje lava gezet?*

'Ja, zeg dat,' weet ik uit te brengen. Ik voel het bloed naar mijn konen trekken.

'Werk?'

'Ja, jij?'

'Same.' Dan houdt hij zijn hand op. 'Jort, by the way.'

Ik knik. 'Isabelle.'

Verder komen we niet. Zijn pretogen boren dwars door me heen. Glijden af naar mijn bescheiden décolleté, en grijpen dan mijn blik weer zo vast als een fiets met drie sloten. Wanneer zijn kuiten de mijne raken voelt het pas echt alsof ik in brand sta. De bejaarde dame kijkt nog steeds stoïcijns door het raam. Ze lijkt niets mee te krijgen van het bijna erotische spanningsveld dat zich tussen mij en haar buurman voltrekt.

'En we zijn weg!' brult Fred dan enthousiast, waarna de bus weer in beweging komt.

'Mooi,' zegt Jort en hij staat op om alvast uit te checken. Terwijl hij naar de deur loopt, glijden mijn ogen schaamteloos af naar zijn billen. Bij zijn halte werpt hij nog een laatste blik op mij. 'Het leven is te mooi om stil te staan.'

2

‘Dus, resumé,’ hoor ik mijn baas zeggen. Zijn stem klinkt ver weg, alsof hij presenteert met een theedoek in zijn mond.

Hé, daar was je weer. Zo snel als je vanmorgen uit mijn leven verdween, zo plots duik je nu weer op in mijn hoofd. Ik kan niet ontkennen dat ik veel aan je denk.

‘Ja, Boris, ik hoor wat je zegt. Iemand anders die er nog op wil schieten?’

We zitten achterin de bus. Jij nu naast me. Halte na halte snelt voorbij. Buiten is het donker en er heerst een oorverdovende stilte. Alsof we de enigen op de wereld zijn.

‘Edgar, kijk jij hier dan naar? Geven we er daarna een klap op.’

Voorzichtig laat ik je stevige hand van jouw bovenbeen naar het mijne glijden. We kijken naar buiten – althans zo lijkt het. In werkelijkheid staren we al minutenlang door de reflectie naar elkaar. Een tinteling trekt door mijn onderbuik als je vingers zich subtiel een weg omhoog banen. De bewegingen voltrekken zich allemaal onder mijn tas, die ik stevig tegen mijn schoot geklemd houd. Alsof we toch betrap kunnen worden.

‘Betrap!’

‘Hé!’ Ik schrik op en gooi tegelijkertijd een half glas water over mijn broek. Mijn baas staakt abrupt zijn verhaal en alle collega’s kijken nu naar mij. ‘Thanks hè, Sab.’

Ze grijnst vermakelijk naast me. ‘Waar zit jij met je hoofd? Al bij het weekend zeker?’

3

De dag kruipt voorbij en ik ben blij als ik weer in de bus terug naar huis zit. Jammer genoeg tref ik Jort er dit keer niet. *Het blijft vrijdag de dertiende.* Als ik onderweg naar de supermarkt ook nog eens bijna over een nagenoeg zwarte kat struikel, besluit ik mezelf vanavond te trakteren op sushi.

'Feestje?' vraagt plotseling een bekende stem achter me als ik bij de kassa twee rosé, een zak ribbelchips en vijf donuts afreken.

Voor de zoveelste keer vandaag zetten mijn wangen het op een gloeien.

Het vuur van vanmorgen laait meteen weer op als Jort en ik samen in het bushokje staan.

'Niet jouw dag,' concludeert ook hij na mijn verhaal. Zijn stem lijkt plots een octaaf lager en ik weet nog steeds niet waar ik het zoeken moet.

'Nogal een understatement.'

'Zeg dat.'

Jort staat nu recht voor me. Alleen al zijn zoete mannengeur doet mijn knieën knikken. Opnieuw bedrijven onze ogen de liefde met elkaar. Eén arm leunt langs mijn hoofd tegen de abri. Met de andere stopt hij een bruine krul achter mijn oor, een aanraking die me doet sidderen van verlangen. Hij merkt het en grijnst. Nu het besef doordringt hoe de rest van mijn avond zal verlopen, kost het me de grootste moeite mijn focus te houden.

'Maar goed,' fluistert hij dan, 'niet te lang bij stilstaan, toch?'

Hij is zó dichtbij. Ik kan zijn ademhaling bijna voelen.

'Nee,' antwoord ook ik nu zo goed als onhoorbaar, terwijl ik me opnieuw laat hypnotiseren door een volslagen vreemde. 'Daarvoor... is het leven te mooi.'

Dan buigt hij zich voorover en laat ik me meevoeren.

Werd het uiteindelijk toch nog mijn dag.